

Özgür Mutlu

- şiirler -

Yayın Tarihi:

08.03.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Özgür Mutlu

Özgür Mutlu'nun Edebiyat Yolculuğu

Özgür Mutlu: Kelimelerin ve Duyguların Mimarı

19 Temmuz 1990'da, İstanbul'un kültürel nabzının attığı Kadıköy'de doğan Özgür Mutlu, henüz çocuk yaşta kelimelerin ve notaların büyülü dünyasına adım attı. İlkokul ve ortaokul sıralarındayken filizlenen bu kadim tutku, Üsküdar Ticaret Meslek Lisesi'nde aldığı eğitimle farklı bir derinlik kazandı. Ardından, Fatih Sultan Mehmet Üniversitesi'nde medya ve editörlük alanındaki akademik yolculuğu, onun ifade gücüne eşsiz bir boyut kattı ve içindeki edebiyat ateşini harladı.

Özgür Mutlu'nun şiirleri, sadece mısralar değil, aynı zamanda yaşanmışlıkların, hissedilenlerin ve derin düşüncelerin canlı birer yansımasıdır. Her bir dize, hayatın çetrefilli yollarında biriken sevinçlerin, hüznlerin ve içsel sorgulamaların izlerini taşır. Felsefeye olan sarsılmaz ilgisi, onun kaleminden dökülen her kelimenin ruhuna nüfuz ederek okuyucuyu sadece bir metinle değil, aynı zamanda kendi benliğinin derinliklerinde bir keşfe davet eder.

Mutlu, ****bilginin durağan bir varış noktası değil, nefes alan bir yolculuk olduğuna inanır.**** Bu felsefe, onun şiirlerine de yansır; her yeni deneyim, her yeni duygu, kaleminden süzülen mısralarda yeniden anlam kazanır. Çünkü ona göre, ****ruh, bildiğini iddia ettiği an, öğrenme ışığını yitirir ve karanlığa gömülür.**** Öyle ki, insan son nefesinde bile yeni bir hissin, yeni bir acının ve yepyeni bir varoluşun kapısını aralayabilir.

Bu eserler, Özgür Mutlu'nun iç dünyasının perdelerini aralıyor; okuyucuyu duygusal bir labirentte, düşünsel bir derinlikte unutulmaz bir yolculuğa çıkarıyor. Her bir şiir, yazarın kalbinden damıtılan samimi bir davet, bir paylaşım ve hayata, insana dair içten bir "Merhaba"dır.

Eserleri

* **Kader mi !**
* **Bizde Geldik Gidiyoruz.**
* **Sancılı Bir Gece**
* **Güçlü Ol!**
* **İstanbul Sana Küstüm**

* **Sana Deli Oluyorum Gülüm**
* **Güzel Olacak

Akışına bırak

Vardır herkesin bir derdi,
Bilinmez.
Zaten bilmek de gerekmez;
Herkesin derdi,
Herkesi ilgilendirmez.

Her koyun kendi bacağından asılır:
Bacak onun, baş onun,
Konunun sahibi kendisi.

Zaman insana mesken olur...
Akışına bırak, düzelir.

Özgür Mutlu

Anlamsızlık

Kaybolan anlamlar,
Bir haritada silinen kentler.
Gurbet, kendi yurdunda kalmak.
Hayat, bir yarım bırakılmış roman.
Sayfaların rüzgârda savrulması,
Dizelerin anlamsızlaşması.
Bakışlar yorgun,
Eller titrek,
Karanlık bir kuyuda yankılanan,
Yankılanıp kaybolan bir ses.
Ne bir iz kalır,
Ne bir gölge.
Oysa bir damla ışık,
Bir cılız umut,
O kuyudan çekip çıkarır insanı.
Anlam, yitirilen bir sevda gibi,
Tekrar bulunur mu bilinmez,
Ama aramak,
Aramak da bir anlamdır.

Özgür Mutlu

Anne

Hayatın karmaşasında yol alırken,
Geçmişe dönüp baktığımda,
Belirli bir figür belirir zihnimde: Sen.

Çocukluğumun silik hatıralarında,
Şefkatinle örülmüş acısıyla tatlısıyla geçen günler var.
O günlerden bugüne uzanan çizgide,
Kendi yolumu çizdim çoğu zaman.

Zorluklarla karşılaştığımda,
İçimde bir yerlerde senin direncin yankılandı belki.
Öğütlerin, zaman zaman aklımın bir köşesinde belirdi,
Hayata dair aldığım derslerin bir parçası olarak.

Bugün, farklı yollarda yürüyor olsak da,
Varoluşumun başlangıcında senin imzan var.
Bu özel günde, bunu hatırlamak gerek.

İyi dileklerle, Anne.

Özgür Mutlu

Aşkımızın Ötesinde

Aşkımız sevgi duvarını aştı gülüm,
Her engeli, her zorluğu aştık seninle.
Gözlerindeki ışıkla aydınlandı yolumuz,
Gül bahçesidir senle ölüm, bildim ben.

Birlikte yürüdüğümüz bu uzun yolda,
Rüzgarlar fırtınayla karşıladığında bizi,
El ele verdik, sımsıkı tuttuk birbirimizi,
Gül bahçesidir senle ölüm, hissettim ben.

Kalbimin derinliklerinde yankılanan sesin,
Her nota, her melodiyle ruhuma dokunur.
Birlikte yazdığımız bu aşk şarkısı,
Gül bahçesidir senle ölüm, anladım ben.

Zamanın durduğu o büyülü anlarda,
Kalbim seninle dolup taşarken,
Dünyanın bütün renkleri solgun kalır,
Gül bahçesidir senle ölüm, yaşadım ben.

Aşkımızın ötesinde, sonsuzlukta,
Huzur içinde, mutlulukla dolup taşarız.
El ele, kalp kalbe, aşkın zirvesinde,
Gül bahçesidir senle ölüm, seviyorum ben.

Özgür Mutlu

Aşkın Fısıltısı

Karanlık çökerken şehrin üzerine,
Gökyüzü bulutlarla örtülü,
Sokaklar sessiz,
ama içimizde bir isyan,
Kalbim sadece seninle dolu.
Bir dokunuşun yetiyor beni
hayata döndürmeye,
Bir bakışın, Yetiyor
tüm bu kaosu unutturmaya.
İsyanlar, çatışmalar, sesler yükselse de,
Senin yanında, dünya susuyor sanki.

Özgür Mutlu

Atanın Yolunda 23 Nisan

Yirmi üç Nisan geldi yine,
Çocukların bayramı, neşe dolu, rengarenk,
Ata'mızın izinde, umutla yürüyen,
Her bir yürek atıyor aynı heyecanla, tek tek.

Gözlerde parlayan ışık,
Yarınlara umutla bakan,
Düşler kuran minikler,
Atamızın yolunda sağlam adımlar atan.

Dillerde barış, gönüllerde kardeşlik,
Birlikte el ele, sevgi dolu bir dünya,
Atamızın emanetine sahip çıkarak,
Çocuklar, geleceği inşa ediyorlar burada.

Gelecek nesiller, bir bayrak gibi,
Taşır atamızın hayallerini,
Onlar için kurulan bu güzel dünya,
Yirmi üç Nisan'da bayram coşkusu yaşar.

Ata'ya minnet borcumuz büyük,
Onun izinde, dimdik ve güçlü,
Yirmi üç Nisan'da, coşkuyla dolu,
Bayramın neşesiyle, her bir kalp bütün.

Özgür Mutlu

Bahoz Ji Xweliyê Dikeve

Li ser nexşeya ruhê min erdnîgareke xwîndar,
Her xetek bi mîreka reş a zulmê hatiye xêzkin.
Tewqa heft qat êş li canê min kiriye girê,
Qîrînên min ên bêdeng di vî bajarê bêdeng de dihejin.

Li bin lingên min şikestiyên camê, her gavek xwîn û birîn,
Perdeya li ser çavên min venabe, rengê hêviyê jibîr kiriye.
Mar di kunên tarî de diqirçin,
Girêkên şerefê min ên bê ser û ber naşikevin.

Tov di kûrahiya birîna herî mezin de şîn dibe,
Agirê hêrsê di sînga sebrê de kom dibe.
Morê çiyayan gazînek e, fîsiltiyek e,
Li dervayî van dîwarên kevirî li wateyekê digerim.

Bahoza ku ji xweliyê rabe daxwaza min e,
Wê vî derewî, vî nîzamê sexte hilweşîne.
Dengê azadiyê wê li serê çiyay biqîre,
Belkî wê demê ev êşa bînavber bisekine

Özgür Mutlu

Belki

Belki bir gün denizinde yüzen bir balık olurum, Ya da rüzgar olurum yüzeyi dalgalandıran. Belki de kaybolurum denizin güzelliğinden uzak, Diyarlarda bir yerde.

Belki derinlerde bir roman olurum, belki de efsane, Ya da unutulmuş bir mezar taşı... Bilir misin unutulmanın ne demek olduğunu? Ama hayatın kuralı bu; Acımasız ama gerçek.

Özgür Mutlu

Bir Aile Destanı

Duvarlar, sadece taş ve harç değil,
Her bir zerresi anılarla dolu,
Kahkahalar, gözyaşları, sessiz dualar,
Sarmalamış bir yuvayı, bir ömrün dokusunu.

Baba eli, merhametle uzanır,
Ana yüreği, sonsuz bir sığınak.
İlk adımlar, ilk kelimeler,
Hepsi bir nefes, bir hayat tomurcuğı.
Umutla örülmüş herilmek,
Bir kumaş misali sarar ruhumuzu.

Sofra başında paylaşılan ekmek,
Sadece gıda değil, ruha şifa.
Her göz göze geliş, bir hikaye anlatır,
Suskunluklar bile dile gelir bazen,
En derin sırları fısıldar rüzgar.
Kökler, toprağın altında derine iner,
Görünmez bağlarla birbirine kenetleniriz.

Zaman, durmadan akıp giden bir nehir,
Saçlara düşen aklar, birer nişan.
Ama kalpteki o ilk sıcaklık,
Hiçbir fırtınayla sarsılmaz.
Hatıralar, bir inci kolyesi gibi,
Boynumuzda taşıdığımız en değerli hazine.
Her parlayan inci, bir sevinç, bir teselli.

Uzaklar, sadece mesafelerdir,
Gönül birliği, her engeli aşar.
Bir bakış, bir tebessüm yeter,
Yeniden canlanır o ilk günkü heyecan.
Aile, bir destandır, nesilden nesile,
Bitmeyen bir sevda, sonsuz bir çağrı.
Yürekten yüreğe, bir ömür boyu akar.

Özgür Mutlu

Bir İz Kalır

Bir beni, bir ben anlarım çocuk, Geçmiş arkada yok olurken Derinlerde bir iz kalır...
Silinmesin istersin o iz, Radyoda bir türkü çalar; Durur düşünürsün, Uzaklara dalarsın.

Belki askersin, teskeren dolmamış, Can dostunla yan yana, Bir türkü tutturmuyşsun o
soğukta. Ayaz yüzüne değer, yanakların kızarır, Bir elin tüfeğinde, namlun
gökyüzünde... Isıtırsın yüreğini sevgi ve özlemle, Hayat akıp giderken, Özlemin kalbine
kazınır.

Özgür Mutlu

Birisi var Birisi

Birisi var birisi, gelir ansızın,
Aradığında diyeceğim, içimde hüzün:
Hangi dağda kurt öldü, bu nasıl bir iş?
Yok artık o eski günler, değişti her gidiş.

Birisi var birisi, çalar kapımı,
Soramam ki nerdesin bunca zaman, niye ki?
Hangi dağda kurt öldü, söyleyin bana,
Kaybolan sohbetler geri gelmez bir daha.

Birisi var birisi, bir ses telefonda,
Geçmişin yankısı vurur aklımda.
Hangi dağda kurt öldü, bu neyin nesi?
Kapandı o fasıl, değişti her şeyin sesi.

Birisi var birisi, arar bir zaman,
Unutmuş mudur sandı eski dostluğu hiç utanmadan?
Hangi dağda kurt öldü, şaşkınım inan,
Artık çok geç, o eski bağ kalmadı aranan

Özgür Mutlu

Birlikte Direniş

El ele, omuz omuza,
Göz göze, yürek yüreğe,
Bu fırtınada birlikteyiz,
Aşkımız en güçlü kalkan.
Korkulara meydan okuruz,
Gelecek kaygısını unuturuz.
Her adımda yeni bir başlangıç,
Her nefeste aşk dolu bir direniş.

Özgür Mutlu

Bitmez bir sevdadır memleket

Güneş doğuyor
Bir sevda ile yükseliyor
Kardeşlik kokuyor
Köyler kasabalar şehirler
Umutunu yitirmemiş
Millet güçlü dimdik
Sevdalıyız bu vatanın her karışına
Bu sevda milletin sevdasıdır
Bu Sevda bitmez tükenmez
Koskoca bir yüreğin sevdasıdır
Bu sevda milli sevdadır
Bu sevda vatandır
Bu sevda milletin
Serefi onuru emeği
Bu bir Türkiye sevdasıdır
Asırlardır bitmez bir tutkudur memleket
Bu sevda bitmez bu sevda milletin sevdasıdır.

Özgür Mutlu

Bizde Geldik Gidiyoruz.

Bizde geldik gidiyoruz.
hiç bir durakta duramadan
kokunu bile doyasıya almadan
sebebini bile anlamadan

bizde geldik gidiyoruz.
durduramadığımız bir film gibi
tekrar başa dönmeyeceğimiz bir roman gibi
arkamıza bakamadan gidiyoruz

bizde geldik gidiyoruz.
olgunlaşmış bir meyvenin zamana kapılıp çürümesi gibi
hiç durmaksızın gidiyoruz
sonumuzu bile bile bilinmeyene
bizde geldik gidiyoruz.
tüm duyguları tattığımız bu dünyadan
her gün ölen hücrelerimiz
yok olurken hayat
sevdiklerimizle sırasıyla vedalaşırken

bizde geldik gidiyoruz.
anıları ve duyguları yanımızda götürdüğümüz
bu fani Express de hızla ilerliyoruz .
bütün bir yaşamışlığı geride bırakarak
ayrılıyoruz bu sahneden
bilinmeyene sonsuzluğa ve hayalini kurduğumuz
ışıklar ülkesine doğru.

Özgür Mutlu

Çaresiz düşünürsün

Oturmuş çaresizce düşünürsün,
Yok olmuş bir geleceğe,
Bakarken aynada sen
Gecenin karanlığında
Çırpınır, savrulur ve yıkılırsın.

Yalnızlığın içindeki sessiz çığlıklar,
Kapanmaz yaralar gibi derin,
Her nefeste biraz daha kaybolurken,
Düşlerin, umutların silinir bir bir.

Yıldızsız bir gece gibi kapkaranlık,
Gözlerinde kaybolan ışık,
Kalbinde yankılanan sessiz çığlık,
Sarılır sana karanlık bir kış.

Ama unutma, her karanlık gecenin,
Ardında doğar yeni bir gün,
Gözyaşlarıyla sulanan umutlar,
Çiçek açar, yeşerir gün gün.

Yıkıldığın yerden kalk ve ayağa,
Her düşüş bir öğreniş, bir ders,
Gelecek, yeniden yazılacak,
Umudu yüreğinde sakla, pes etme asla.

Özgür Mutlu

Çok duyguluyum bu günlerde

Çok duyguluyum bu günlerde
Yüreğim çok hassas
Hayat o kadar mı incidir.
Boğazım düğüm düğüm.

Çok duyguluyum bu günlerde
Kalbim çarparken sancılı
Boğazım sıkılır gibi kesilir nefesim
Gözlerim yasarır ağlamaklı olurum.

Çok duyguluyum bu günlerde
Ve çok yalnızım ve suskunum
Suskunlugumun bir sebebi
Hayatın kırbaç darbesi

Çok duyguluyum bu günlerde
Artık taşıyamıyorum kendimi
Bu beden ağır geliyor ruhuma
Bırakıp gidesim var
Her gün bir kere daha şans veriyorum
Sevdiklerimin hatrı için.

Özgür Mutlu

Dağılmış Yurdun Çocukları

Bir yokluktan yoğrulmuşuz biz,
Ne ana eli tutar, ne baba izi.
Var olmanın en ağır yükü,
Bir hiç'in kucağında durmak.
Varlık neyin nesi,
Yokluk neye benzer?
Sadece bir nefeslik mola,
Büyük sessizliğin önünde.

Sözlerimiz hep yarım kaldı,
Dudakta asılı bir "neden?".
Bizi büyüten bir Sükût'tu,
Zifiri, zifiri bir Sükût.
Unutulmuşluğun en keskin tadı,
Ne bir "Anne" ne bir "Baba",
Sadece bir hüznün bıraktı.

Zaman bir nehirdir dediler,
Biz o nehirde hep aynı kanayan Damar
Ne dünü unuttuk, ne yarın bekliyoruz,
Sadece bu anın ağır, zehirli balı,
Damla damla içimize sızar.
Her nefes, her çaba, bir Şimdi'nin borcu.

İki büyük Gölge düştü üzerimize,
Sönmüş Bir Ocak, Tütmez bir baca
Biz gölgede açan yaban gülleriyiz,
Kendi kökümüzden beslenen.
Ve bir gün kendi Işık'ımızı yakar,
Kendi gölgemizi büyütürüz.

Ve her Yara, kendi Direncini fısıldar kulağa,
Bu yorgun ten, bu yorgun kalp,
Ne yenilgi tanır, ne de korku.
Yaraların çocuklarıyız biz,
Bu direnç, bizim son ahımız.
Bu şiir değil, bir haykırıştır,
Bu haykırış, bizim gerçeğimizdir.

Özgür Mutlu

Deniz karanlığında

Denizin karanlığında
Yıldız lar ışığını yansıtırken serin sulara
Gözlerinde ay ışığı
Saclarında yıldızlar savrulur
Usul Usul beklerim
Bir rüzgar gibi esişini
Beklerim
Denizin karanlığında
Derin sularda
Yakamoz olursun bazen
Rıhtım da oturmuş derin
Soluksuzca düşünürken yüreğin kabırır göz yaşların yağmur olur denize karışır.
Zamanla Yok oluruz
hüzünlü aşk romanlarında.

Özgür Mutlu

Dostluğun Bahanesi Yok

Aşkı mesafeler değil, bahaneler bitirir,
Bu söz dostluk için de ne kadar da yeridir.
Şehirler ayrı düşse, yollar ne kadar uzun,
Gerçek dostluk bilir ki, bahane bulunmaz.

Telefon çalmasa da her gün, her an,
Bir mesaj yeterlidir, sıcak bir "nasılsın?"
Yoğunluk bir engel olamaz sevene,
Dostlukta bahaneye yer yoktur aslında.

Görüşmek gecikse de, aylar yıllar sürse,
Kalplerdeki bağ kopmaz, ilk günkü gibi taze.
Hatıralar canlanır bir kahve sohbetinde,
Dostluk bahaneleri reddeder her demde.

Unutkanlık sızsa da bazen araya,
Bir sitem değil, anlayış beklenir.
Çünkü bilir ki dost, gerçek dost olan,
Bahanelerin ardına sığınmak değersizdir.

Aşkı mesafeler değil, bahaneler bitirir,
Dostluk da böyledir işte, özü budur.
Gerçek bağlar mesafeye aldırılmaz inan,
Yeter ki bahaneler kalpleri çürütmesin.

Özgür Mutlu

Duman Altında Yüreğim

Gecenin koynunda, kadehler arkadaş,
Dertler birikir, içimde yavaş yavaş.
Unutmak isterim, o ağır yükleri,
Bir duman bulutu sarsın her yeri.

Her yudumda bir an uzaklaşıyorum,
Gerçekliğin acımasız yüzünden kaçarım.
Anılar birer birer dans ederken zihnimde,
Teselli ararım o boş kadehimde.

Yüreğim bir gemi, fırtınalara yakalanmış,
Dalgalar döver durur, umutları çalınmış.
İçki bir liman gibi görünür uzaktan,
Oysa bilir ki ruhum, sahte bir tuzaktan.

Dertler bir ur gibi sarılmış canıma,
Gözyaşları karışır içtiğim şaraba.
Her yudumda biraz daha kaybolurum,
Kendimi unuturum, acıları durdururum.

Ama bilirim ki bu geçici bir kaçış,
Sabah olduğunda dertler yine baş baş.
Yine de bu gece, bir nebze olsun dindirmek için,
Yüreğim kan ağlasa da, içmeye devam ederim içimden.

Özgür Mutlu

Dünya Savaşı Giderken

Kara bulutlar gökyüzünde,
Sessiz bir çığlık yankılanır,
Toprak titrer adımlar altında,
Dünya savaşı giderken.

Bir zamanlar neşeyle doluydu kalpler,
Şimdi korku ve endişe hâkim.
Gözlerde karanlık perdeler,
Dünya savaşı giderken.

Çocuklar oyunlarını unuttur,
Anneler dualar fısıldar,
Gözyaşları sel olur akar,
Dünya savaşı giderken.

Barışın sesi kısılmış,
Topların gürültüsü altında.
Fakat umut hâlâ saklı kalır,
Yüreğlerin derinliklerinde.

Bir gün gelir, tüm silahlar susar,
Kardeşlik ve sevgi hüküm sürer.
O zamana kadar, hayal kurarız,
Dünya savaşı giderken, biz barışa koşarız.

Özgür Mutlu

Düşüşün Gölgesi

Yüreğimde bir yangın, dumanı tütmez,
Gözyaşım sel olsa bu acı bitmez.
Onurum kırık dökük, yerden kalkmaz,
Bu hayatta yaşamak artık yetmez.

Her sabah bir çığlık, içimde yankılanır,
Hatıralar birer birer canlanır.
Tutunacak bir dalım bile kalmamış,
Ölüm bir nefes, beni usulca sarar.

Umut bir serap, uzakta parıldayan,
Ellerim uzansa da asla tutamam.
Bu karanlık dehlizde yalnız ağlayan,
Ruhum firarda, bu bedende duramam.

Özgür Mutlu

Ela gözlüm

Ela gözlerin derin bir deniz gibi,
Siyah saçların gece kadar gizemli.
Esmer tenin sıcak bir yaz akşamı,
Güzelliğın yuvamızın her köşesinde.

Deniz'in neşesi senin enerjinle büyüyor,
Devrim'in merakı senin bilginle yeşeriyor.
O iki küçük kalp, senin sevginle atıyor,
Senin şefkatinle şekilleniyor hayatları.

Evimizin her köşesinde senin emeğın var,
Her gülüşte, her oyunda senin izin.
Sen yuvamızın kalbi, en değerli varlığı,
Anneler günün kutlu olsun, canım eşim.

Seni seviyorum.

Özgür Mutlu

Eski Ben Olmak İstiyorum

Eski ben olmak istiyorum.
Neşe içinde gülümseyen,
Ve insanları gülümseten ben.
Eski ben olmak istiyorum.
Durmaksızın deryalar'a yelken açan,
Ve yolcular taşıyan ben .

Eski ben olmak istiyorum.
Özgürlüğün tadını çıkaran,
tarıfsız ve çizgisiz;
Sınırsızca yaşayan ben.

Eski ben olmak istiyorum.
Hiç yenilmeyen,
ödün vermeyen,
hayalleri peşinde
pervasızca giden ben.

Özgür Mutlu

Gazze Ağlıyor

Gazze ağlıyor
Küçük yürekler
birer Birer dururken
Şeytanın elçileri izliyor

Gazze ağlıyor
Minik bir bebeğin
feryadını duymuyormusun
Görmüyor musun

Gazze ağlıyor
Göz yaşları kana karışmış
Bir anne elinde
Soluksuz yavrusunu
Göğe kaldırmış
Çığlıkları kalbi parçalıyor
Duymuyormusun

Gazze ağlıyor
Neredesiniz eyy insanlık
Yürekleriniz taş mı oldu yoksa.
Neredesiniz ?

Özgür Mutlu

Gazze İçin Artık ok Geç

ARTIK ÇOK GEÇ
YOK OLDU BİR NESİL
ARTIK ÇOK GEÇ
YOK OLDU İNSANLIK
VAHŞET İNSAN GÖRÜNÜMLÜ VARLIKLARIN GÖZLERİ ÖNÜNDE YOK OLDU TELEVİZYON
KARŞISINDA MISIR PATLATIP DUYGUSAL BİR FİLM İZLER GİBİ İZLENDİ SADECE BU
KADAR
ARTIK ÇOK GEÇ
ANLIYORMUSUN.
KALKABİLİRSİN TV NİN KARŞISINDAN
ÇÜNKÜ ARTIK SONSUZ BİR KARANLIK ÇÖKTÜ
GAZZE ARTIK YOK

Özgür Mutlu

Gazze nin Gözyaşları

Gazze'nin Gözyaşları
Gazze'de bir sabah, karanlık ve sessiz,
Çocuklar uyurken, düşler hep sessiz.
Gökyüzü ağlar, yıldızlar solmuş,
Barışa hasret, kalpler dolmuş.

Umut ve Korku
Bir annenin feryadı yükselir göklere,
Korku dolu gözlerle bakar geleceğe.
Ama yine de umut var o gözlerde,
Barışı arar, her günün son deminde.

Masumiyetin Çılgılığı
Küçük eller, oyunlar peşinde,
Ama gölgeler var, hep enselerinde.
Masumiyetin çılgılığı yankılanır,
Barışın sesi, yüreklerde saklanır.

Barışın Çağrısı
Ey dünya, duy bu sessiz çılgılığı,
Barışı getir, durdur bu ağıdı.
Çocukların gülüşüyle dolsun her yer,
Gazze'de umut, bir gün yine yeşerir.

Birlikte El Ele
El ele verelim, umutla dolup taşalım,
Sevgiyle, barışla yarınlara koşalım.
Gazze'de bir gün, güneş doğacak,
Ve barışın ışığı, her kalbi aydınlatacak.

Özgür Mutlu

Gece Fısıltıları

Gece FısıltılarıKaranlık çökerken usulca şehre,
Bir fısıltı yayılır sessizce.
Dudaklarım aralanır bilmeden,
Rüyalarımda yankılanır bir isim derinden.

Her dönüşümde yatakta bir nefes,
Adın düşer dudaklarımdan çaresiz.
Gözlerim kapalı, hayalin belirir,
Gönlüm o an tarifsiz bir sevgiyle erir.

Uykunun en derin, en mahrem anında,
Kalbim senin adınla atar coşkunca.
Sabahın ilk ışığı sızana dek odaya,
Ruhum seni arar, fısıldar havaya.

Bu nasıl bir bağıdır, nasıl bir tutku,
Uykumda bile sensin tek sığınağım.
Gecenin koynunda adın bir şarkı,
Rüyalarımın en güzel armağanı.

Özgür Mutlu

Geceler Beni Yazar

Geceler beni yazar.
Ben geceyi tutarken ruhumda,
derin bir hasret sancısı boşalır ,
yüreğimi sarar kahve rengi gözlerin
gece karası saçlarını anarda ölürüm

Gülüm unutma beni
unutma gecen günleri
bitmeyecek bu sevda
sonsuz özlemler son bulacak
bitecek acı keder hasret bitecek
ebediyetin güzelliğinde savrulacak
ruhumuz sonsuz olacak.

Özgür Mutlu

Gecenin yıldızı

Her adımda bir fırtına gibi
Geceye karışır gölgeler gibi
Kalbimde yankılanır sesi
Bir yudum aşkın büyüğü gibi

Hayallerle dolu bu şehir
Sokaklarda kaybolan şiir
Belki de çok yakın bir yerde
Gözlerinle beni izlersin derinlerde

Gecenin ardında beklerim seni
Kalbimde saklı bütün o sözleri
Biz aşkı buluruz zifiri karanlıkta
Tut elimi kaybolma bu masalda

Bir dokunuşla ateşi yak
Her nefesinle sar beni aniden
Zaman durur içindeyken
Bu şehirde senden başka kimse yokken

Gecemin yıldızı gözlerimde parlar
Bir sırrımız var derinlerde saklar
Aşkın rüzgarı estiğinde
Her bir hücremde seni hissettiğimde

Gecenin ardında beklerim seni
Kalbimde saklı bütün o sözleri
Biz aşkı buluruz zifiri karanlıkta
Tut elimi kaybolma bu masalda

Özgür Mutlu

Geceyenin tutsağı

Gecenin tutsağı olmuşum
varlığım yok olmuş
rüzgarda savrulmuş
gecenin tutsağı olmuşum
yalanlarla dolu bir hayatta
Kaybolmuş unutulmuş
bağlılıkları yok olmuş sevgiler
ölümü daha çok düşünür olmuş
hatıralar yavaş yavaş sinir olmuş
gecenin tutsağı olmuşum
Güneşi kaybeden bir gül gibi
sararıp solmuşum

Özgür Mutlu

Geçiyor vakit durmaksızın

Geçiyor vakit durmaksızın
Ömürümüz bir buz kütlesi gibi
eriyip gidiyor kaderin ateşinde

Geçiyor vakit durmaksızın
Hızla dönen dünyanın esiriyiz
Bilinen ve bilinmeyen arasında kaderimiz

Geçiyor vakit durmaksızın
Sevgiyi yitirmiş yürekler
Değerlerini kaybetmiş bir toplum

Geçiyor vakit durmaksızın
Sahte gülüşler çıkarına bağılıklar
Neden böyle olur bilinmez

Geçiyor vakit durmaksızın
Derin duygular içinde
Bu acı filmin bitmesini sabırsızlıkla bekliyor

Geçiyor vakit durmaksızın
Özgür olamamış özgürlüğü
Prangalara hapsedmiş göz yaşları dahi tutsaktır.bu acı ve bilinmeyen arasında .

Özgür Mutlu

Güçlü Ol!

Gözlerimin İçine Bak Oğul
Dik dur hep, güçlü ol,
Adımların titresin gezegeni,
Gözlerimin içine bak oğul.

Gözlerini kaçırmadan bak gözlerime,
Mertçe, cesurca,
Gözlerimin içine bak oğul.

Bakışların bir mavzerin namlusu gibi keskin olsun,
Ve adı da devrim olsun,
Gözlerimin içine bak oğul.

Yüreğindeki güç bileğini diri tutsun,
Ve dik dur, zalime boyun eğme,
Gözlerimin içine bak oğul.
Gözlerinin ışığında
Aydınlansın Dünya

Özgür Mutlu

Güller Günlerle Solar Gider

Güller Günlerle Solar Gider
Güller açar sabahın ilk ışığında,
Kırmızı, pembe, beyaz, ne çok renk var,
Her biri ayrı güzel, ayrı nazlı,
Ama günler geçince solmaya başlar.

Güneşin altında dans eder rüzgarla,
Her yaprak birer nakış, birer desen,
Ama zaman geçtikçe yavaş yavaş,
Renkler solar, kokular dağılır gider.

Bir zamanlar baharın müjdecisi olan,
Güller şimdi hüznle eğilir yere,
Her anı bir hatıra, her yaprak bir iz,
Günler geçtikçe sessizce kaybolur.

Öğretir bize zamanın geçici olduğunu,
Her güzel şeyin sonunda solacağını,
Güller günlerle solar gider,
Ama hatıralar kalır, hiç unutulmaz.

Özgür Mutlu

Gün gelir ışık söner

Gün gelir, hava soğur,
İçin üşür, titrersin.
Gün batar, ışık söner,
Karanlıkta kaybolursun.

Gün gelir, unutursun,
Sevgi biter, üzülsün.
Gözlerinden süzülür yaşlar,
Yüreğin susar, küser dünyaya.

Gün gelir, hayat akıp giderken,
Umutlar bulutlarda kaybolur.
Ay ışığı saklar yüzünü küskün,
Korku sarar ruhunu.

Gün gelir, gözlerinde derin uyku,
Sonsuzluğa açılan bir kapının önünde,
Karanlığa yürürsün.

Özgür Mutlu

Güneşe Doğru

Gözlerimi kapatırım, düşlerimde bir yol,
Işık dolu ufuklara, sessizce yol alır sol.
Hayallerimden bir kuş, kanat çırpıp göğün mavisinde,
Güneşe doğru uçar, umut dolu bir hevesle.

Yolculuk başlar, sabahın erken saatlerinde,
Güneşin ilk ışıkları, selam verir yeni bir günde.
Rüzgar fısıldar kulağıma, tatlı bir ninni gibi,
Güneşe doğru yürümek, ne güzel bir serüven ki.

Dağlar ve denizler, yoluma eşlik eder,
Her adımda biraz daha, kalbim heyecanla çarpar.
Bulutlar arasında kaybolur, bazen güneşin yüzü,
Ama bilirim ki, umut hiç kaybolmaz gökyüzünde.

Gün biter, ufukta kaybolur güneşin son ışığı,
Ama içimde bir ateş, sönmez, kalır hep diri.
Güneşe doğru yolculuk, bitmez bir masal gibi,
Her gün yeniden başlar, kalbimdeki o sıcak sevgi.
Güneşe doğru yürümek, bir hayalden fazlası,
Hayatın her anında, ışık dolu bir yolculuk aslında.

Özgür Mutlu

Güneşı görmeden ölmek

Demir parmaklıklar ardında bir dünya,
Özgürlük çok uzak, bir hayal gibi.
Zaman akar sessizce, yavaşça,
Güneşı göremeden ölmek belki de kaderimiz.

Ruhumda yankılanır özgürlüğü sesi,
Kalbim çırpınır, umut dolu hayallerle.
Ama dört duvar, ellerimi bağlar,
Güneşı göremeden ölmek mi düşlerimize engel?

Bir kuşun kanadında taşır mıyım özlemi,
Uçsam mavi göklerde, hür bir nefesle.
Ama yine de kalırım burada,
Güneşı göremeden ölmek mi yazılmış alın yazıma?

Belki bir gün açılır kapılar,
Ve güneş ısıyır yüzüme, sıcacık.
O zaman anlarım ki,
Güneşı göremeden ölmek sadece bir korkuymuş.

Özgür Mutlu

Güneşin Çocukları

Biz ki Ortadoğu'nun Ateşiyle Kavrulmuş Güneşin Çocuklarıyız

Biz ki, Ortadoğu'nun ateşiyle kavrulmuş tenleriz,
Çöl rüzgarlarının savurduğu, bin yıllık çileleriz.
Gözlerimizde yansıyan, güneşin en yakıcı hali,
Yüreklerimizde saklı, sönmeyen bir direnişin emsali.

Biz ki, zeytin dallarının gölgesinde büyüdük,
Acının ve umudun iç içe geçtiği topraklarda yürüdük.
Minarelerden yükselen feryatları da duyduk,
Çocukların kahkahalarını da, hayata tutunduk.

Biz ki, yıkılmış şehirlerin enkazından filizlenen umuduz,
Gözyaşlarıyla sulanan, geleceğe uzanan bir tohumuz.
Güneşin altında kavrulsa da bedenimiz,
İçimizde yeşeren bir inançla dimdik ayakta yız biz.

Biz ki, çöl gecelerinin sessizliğinde yıldızlara bakarız,
Yarınların aydınlık olacağına dair hayaller kurarız.
Güneşin her doğuşuyla tazelenen bir umutla,
Zulme karşı direnen, onurlu bir duruş sergileriz.

Biz ki, Ortadoğu'nun ateşiyle yoğrulmuş güneşin çocuklarıyız,
Yüreklerimizde taşıdığımız sevgiyle, barışın yollarını ararız.
Ve biliriz ki, en karanlık gecenin ardından bile,
Güneş yeniden doğacak, aydınlık günler bizimle gelecek.

Özgür Mutlu

Güzel Olacak.

her şey güzel olacak
tek umudumuz bu

her şey güzel olacak
bu günlerde geçecek

her şey güzel olacak
zafer çiğlikları atılacak

her şey güzel olacak
adi rejimler yıkılacak

her şey güzel olacak
el ele kenetlenecek halk

her şey güzel olacak
Hayinler ateş olup yanacak

her şey güzel olacak
yoksulun son lokmasına
göz dikenin gözleri oyulacak

her şey güzel olacak
yokluk kıtlık sefalet bitecek.

her şey güzel olacak
yolumuz aydınlık olacak

Özgür Mutlu

Halkın Devrimi

Sessiz Çığlıklar
Bir ses yükseliyor, gök kubbeye değen,
Kırık dökük kalpler, umutla dolu.
Yılmadan, korkusuz, gözleri parlayan,
Sokaklarda yankılanıyor halkın soluğu.

Zincirler çatırdarken, eller birleşiyor,
Adaletin terazisi yan, kabul etmiyor.
Baş kaldıran insanlar, tarih yazıyor,
Bir umut ışığı, karanlığı deliyor.

Her adım bir yankı, sokaklarda yankılanan,
Bir meydan okuma, karanlığa karşı.
Güçlü bir melodi, kalplerde yankılanan,
Direnişin şarkısı, halkın sesi.

Gözleri ufka çevrilmiş, inatçı ve cesur,
Adım adım ilerleyen, kararlı ve gururlu.
Bir halk yazıyor kaderini, gelecek umut dolu,
İsyanla yükselen, özgürlüğe doğru.

Kalpler tek yürek, mücadeleyle dolu,
Zalimliğe karşı, dik duruyor insan.
Umutun kalesi, direnişin yolu,
Bir halkın isyanı, tarih oluyor anbean.

Özgür Mutlu

Hava karanlık

Hava karanlık
Ağır bir sis var
Ay ışığı bulanmış bulutlarda
Fırtına kapıda

Hava karanlık
Yağmur cisseliyor üzgün
Kan damlıyor gök yüzünden
bir çocuk korkusu gibi
Ürkek ve çaresiz.

Hava karanlık
Şırtlanlar sarmış ve
Ölüm tuzağına çekilen
Bir Ceylan korkusu gibi
Sonundan habersiz
Çaresiz bekleyen
Masum insanlar .

Hava karanlık
Kıyamet günü sanki
Fırtına koptu kopacak
Dünya yok olacak gibi
İnsaf ve Vicdan kaybolmuş karanlıkta

Hava karanlık
Mahşer günü sanki
İnsanlık sağır dilsiz ve kör olmuş
İnanç ve şeref terk etmiş bedeni
Yaşayan ölümler ile bir vadide kabolursun .

Özgür Mutlu

Hayat lokomotifi

Hayat lokomotifi
Hızla ilerliyor
Masumlugumuz savruluyor
Rayların üstünde

Hayat lokomotifi.
Hızla ilerliyor
Geçmiş geride dönüş yok
Sevinç Yok sadece matem ve hüzün.

Hayat lokomotifi
Hızla ilerliyor
Yok oluyor sevgililer
Sevdalar kayboluyor

Hayat lokomotifi
Hızla ilerliyor
Lokomotifin dumanında kayboluyor ömrümüz

Hayat lokomotifi
Hızla ilerliyor
Saati dolan. İniyor
Yeni yolcular biniyor
Raylar ömür törpü su Adeta

Hayat lokomotifi
Hızla ilerliyor
Bu trende yalnızsın
Ne Anne ne Baba

Hayat lokomotifi
Hızla ilerliyor
Akrep yelkovan yarışırken
Birer birer kayboluyoruz.

Özgür Mutlu

Hayat yükü

Bir gün ansızın döner sırtını, baban,
Yalnız kalır evlat, bir başına yaman.
Yokluk kapıda, zorluk dört bir yanda,
Hayat mücadelesi, sancılı bir ferman.

Her sabah doğar güneş, umutla dolu,
Ama hayatın yükü, omuzda ağır gelir
Gözler arar kaybolan sıcak bir eli,
Kalp atar sessizce, yalnız ve deli.

Yokluk, sofrada eksik kalan bir lokma,
Zorluk, her adımda hissedilen bir tokat.
Ama içindeki güç, yıkılmaz bir kale,
Evlat direnir, her şeye rağmen manevi hale.

Gözlerde yaşlar, dudaklarda tebessüm,
Yürekten gelen bir dua, bir özlem.
Babanın yokluğu, derin bir yara,
Ama hayat mücadelesi, bir kahramanlık armağanı.

Özgür Mutlu

Her Gece Yeniden

Her gece çöküşünde,
Sıcak bir yaz akşamında,
Yıllar geçse bile,
Sana âşık oluyorum, gülüm.

Nargilemin dumanında,
Çayımın yudumunda,
Gecenin ılık rüzgârında,
Her gün yeniden,
Sana âşık oluyorum, gülüm.

Bu şiiri yazarken temmuzda,
Gökyüzünde yıldızlarda gözlerim;
Belli ki bugün yine seni özlerim.

Özgür Mutlu

Hüzün dolu gece

her gece çöküşünde
içimde buruk bir his
bilmemki nedendir .
neden olur bilinmez bir sızıdır.
sadece hüzün dolu yürek acısı
karanlık , karanlık ve yalnızlık içinde.tek başıma düşünürken bulurum
kendimi
sokak lambasının altında yürürüm
gölge sürünürken kaldırım taşlarında
seni düşünürüm
hava soğuk üşürüm üşürüm
Ve sessiz çaresiz düşünürüm

Özgür Mutlu

İnce Sitem

Sevgilim, yazdığın satırlar solgun,
Cümlelerin neşesi kaybolmuş, yorgun.
Eskiden ısıldayan sözlerin,
Şimdi sessiz, soğuk ve donuk.

Bir zamanlar coşkun akan nehir,
Gözlerimde artık bir damla su değil.
Mesajların eski tadı,
Sanki uzak bir anı, çoktan silinmiş.

Kalbimdeki bahar, solan bir çiçek,
Sevgimiz mi sönüyor, bir bilmek gerek.
Kelimelerin sessiz çığılı,ı,
Aramızda kalan soğuk bir esinti.

Yine de umudum var, elbet bir gün,
Gönlümüzü bulacak eski o tunç gün.
Sevgilim, yaz yine içtenlikle,
Kalbimizde yanan ateşi tazele.

Özgür Mutlu

İnsanlık mı sevgimi

Zaten hayat şarkılarda saklı,
İnsanların çürüttüğü koca bir ömür
mezarlarda saklı.
Geriye ne bıraktık ki
İnsanlık mı, sevgi mi

Düşlerin peşinden koşarken kaybolanlar,
Rüzgâra karışan umutlar,
Zamanın acımasız ellerinde eriyen anılar,
Bize kalan yalnızca sessiz haykırışlar.

Yeniden keşfetmeli belki de,
Kalplerin en derininde saklı gerçeği,
Paylaşmanın, sevmenin gücünü,
Bir solukta yeniden bulmalı sevgiyi.

Her yeni gün, yeni bir başlangıç,
Gözlerimizi açtığımızda ışığa,
İçimizde filizlenen umudu büyütmeli,
Hayatı, şarkılarla dolu bir senfoni gibi yaşamalı.

Düşüncelerimizde yankılanan melodilerle,
İnsanlık ve sevgi her daim kalbimizde,
Gelecek nesle bırakılacak en güzel miras,
Hayatın saklı şarkılarında gizli.

Özgür Mutlu

İstanbul gibiyim

Kalabalık sokaklarda yürürken,
Her köşe başında bir hikâye gizli,
Tarihin derin izleriyle dolu,
Ben de İstanbul gibiyim, karmaşık ve gizemli.

Martıların sesiyle başlar sabah,
Boğazın serin suları ruhumu okşar.
Bir yanda hüznün, bir yanda neşe,
İstanbul gibiyim, içimde bir deniz kadar derin.

Eski bir binanın taş duvarları gibi,
Zamanın tanığıyım ben de.
Her anı, her hatıra birer mühür,
İstanbul gibiyim, geçmişe saygıyla eğilen.

Müzik her köşede yankılanır,
Sokak sanatçılarıyla dolu meydanlar.
Ben de çok sesli bir melodiyim aslında,
İstanbul gibiyim, her notasında farklı bir tat saklayan.

Kız Kulesi'nde bir aşk hikayesi,
Galata'da yazılmış binlerce mektup.
Ben de İstanbul gibiyim,
Kalbimde saklı sonsuz bir aşk.

Yeni günler doğar, umut dolu,
Yeniden başlayacak her hikaye.
Ben de İstanbul gibiyim,
Geleceğe dair umutlarım var, taze ve diri.

Özgür Mutlu

İstanbul Sana Küstüm

Evet İstanbul sana küstüm
ilk ben değilim sana küsen
cazibelinin biliyorum
ama acımasısın.

Evet İstanbul sana küstüm
aslında sana küstüren zor olman
Sende doğdum uçamadan senin bağrında kayboldum.

Evet İstanbul sana küstüm
bir dal gibi yanıyorum.
şimdi gidiyorum artık .
seni geride bırakıp gidiyorum

Evet İstanbul sana küstüm
Boğazın masmavi rengine, martılarına,
erguvan baharına tutulduğum şehir
İstanbul sana elveda

Evet İstanbul sana küstüm .
sessizce ve özgür gidiyorum.
tarih kokan bağrından ayrılıyorum.
Evet İstanbul seni terk ediyorum.

Özgür Mutlu

Kalbim tekliyor

Bu günlerde kalbim tekliyor sanki
Bir gün ölürsem eğer, sessizce,
Ardımda kalır belki bir parça hüznün,
O an bilir misiniz, her bir hece,
Size döner, bir sitem olur sözüm.

Yalnız bıraktığınız zamanların,
Gökyüzünde yankılanır sessiz çığlıkları,
Bir tebessümde saklı kalan anıların
Belki de bu yüzden ıslak kalır dudakları.

Gözlerimdeki hüznü, bilseniz,
Gizli bir derttir, anlatılmaz dille,
Her adımda bıraktığınız iz,
Bir çiçek gibi soldu, sarardı yüreğimde.

Göğsüm daralıyor sessizce
Kalbimde bir yara, iyileşmez belki,
Ama her satırda bir umut, bir teselli,
Bir gün anlayacaksınız, belki de geç,
Sitemim ince, ama derindir anlayana .

Bu dizeler fısıldar size,
Ölümde bile unutulmaz izler bırakır
Belki bir gün bir çiçek açar, toprağımda .
Sitem dolu matemim sarar yüreğini
O zaman pişmanlıktan dönersin belki özüne.

Özgür Mutlu

Kanatsız kuş

Bir kuş oldun yavrucuğum,
Uçamazsın bu karanlık gökyüzünde.
Kanatların kırık, umutların suskun,
Bu siyah dünya seni nasıl sarsın

Küçük yüreğinle büyük acılar taşır,
Gözlerinde parlayan hüznün,
Sessizce anlatır sana yük olanları.
Siyasi oyunlarda kaybolmuş hayallerin,
Bir karınca gibi ezildiğinde.

Bir kuş gibi özgür olmak isterdin,
Ama kanatların yok, uçmak hayal.
Karşında duran duvarlar,
Bir çocuğun dünyasında devasa bir dağ.

Ama biliyorum yavrucuğum,
Bir gün kanatların çıkacak.
Güneşe doğru süzüleceksin,
Ve bu karanlık gökyüzü,
Yerini aydınlık bir sabaha bırakacak.

Uçamadın belki şimdi,
Ama kalbin kanat olacak sana.
Ve bir gün, bu siyah dünya,
Rengarenk bir cennete dönecek seninle.

Özgür Mutlu

Karanlıkta yürüyorum

sevginin yok olduğu
insanlığın olmadığı
sisli bir ormanda tek başıma
yürüyorum
gök yüzü karanlık
baykuşalar yüzünü gövdesine gömmüş ürkekçe beklerken
ayakları çıplak bir
çocuk gölgesi
yansır bedenimden
çıkış yolunu bilmeden
ölüme hazır bekler gibi
kararlı ve çaresiz
derinlerde kimsenin bilmediğı
bir girdap haline gelirken
mecburiyet zincir gibi sararken
bedeni çaresiz ve kimsesiz
hiç var olmamış bir rüyada
hiç yaşamamışsın gibi bir senaryodur adeta
bedenindeki yorgunluk
ve silinmiş bir hayal gibi anılar
istemersen' de gelen son
ansızım alır beni

Özgür Mutlu

Kayıp Umutlar

Gözlerde yaşlarla dolan bir deniz,
Kalbin derinlerinde yankılanır sessiz.
Yarına dair hayaller, hepsi silinmiş,
Zamanın ellerinde yitip gitmiş.

Gecenin soğuk nefesi, içini ürpertir,
Anılar birer gölge gibi seni takip eder.
Umutun kırık parçaları, avuçlarında,
Her biri ayrı bir hikaye anlatır sana.

Ay ışığı hüznle yüzüne vururken,
Bir çıkış yolu ararsın, kaybolmuşken.
Belki de bir sabah, yeniden doğar güneş,
Küllerinden doğar, yeniden başlar her şey.

Sessiz bir dua yükselir dudaklarından,
Bir ışık, bir umut arayışında.
Gece biter, yıldızlar kaybolur yavaşça,
Ve sen, yarınlara yeniden adım atarsın.

Özgür Mutlu

Kelebeğin kanatlarında

Bir kelebeğin kanatlarında can olsam,
Renk cümbüşüyle süzülürdüm diyar diyar.
Hafif bir rüzgarla dans eder dururdum,
Her çiçeğin özünü öper usulca.

Bir anlık ömürde sonsuzluk bulsam,
Güneşin altın rengiyle yıkanır kanatlarım.
Gökyüzünün mavisine bir imza atsam,
Özgürlüğün şarkısını fısıldar rüzgar.

Bir kelebeğin kanatlarında can olsam,
Kısa bir süreliğine de olsa bu dünyada,
Güzelliğin ve hafifliğin sembolü olsam,
Ardımda sadece bir renk izi bıraksam.

Ama bir kelebek değilim, bir can taşıyorum,
Sevdiklerimin kalbinde kök salmışım.
O yüzden kanat çırpmam göklere doğru,
Onların yanında, yeryüzünde yaşarım.

Yine de hayal kurarım bazen içten içe,
Bir kelebeğin kanadında can olmayı.
Özgürlüğü tatmayı, renklere bürünmeyi,
Ve bu kısacık ömrü güzellikle tamamlamayı.

Özgür Mutlu

Kemal'in ışığında Uyanış

Gök kubbede parlayan bir meşale,
Karanlık gecelere inat, aydınlık bir hale.
Mustafa Kemal'in ışığı, umudun sesi,
Yüreklere atan, özgürlük nefesi.

Zaman durmaz, akar gider nehir gibi,
Bir gün gelir uyanır, uykudaki kalbi.
Gözler açılır, gerçekler belirir,
Umudun sesi, gökyüzünde yankılanır.

Meşaleyi söndürmeye yeltenen eller,
Bilmez ki, bu ışık sönmez, titrer.
Gücümüz, birliğimizde saklı,
Her yürekte yanan, özgürlük aşkı.

Bu meşale, geleceği aydınlatan bir yol,
Gelecek nesiller için umudun dolu bol.
Karanlıklar çökerse üstümüze bir gün,
Yine doğar güneş, yine başlar bir düğün.

Her zaman parlayacak bu ışık,
Kalplerimizde, umut dolu bir bakış.
Mustafa Kemal'in izinde, yürürüz ileri,
Meşale sönmez, tutar elbet yürekleri.

Özgür Mutlu

Küllerden Doğan Fırtına

Ruhumun atlasında kanayan coğrafya,
Her bir çizgisi zulmün kara mürekkebiyle çizilmiş.
Yedi katmanlı acının tortusu sinmiş benliğime,
Suskun çığlıklarım yankılanır bu sessiz şehirde.

Ayaklarımın altında cam kırıkları, her adımda bir kan revan,
Gözlerimdeki perde aralanmıyor, umut rengini unutmuş.
Yılanlar fısıldıyor karanlık dehlizlerde,
Onurumun ipe sapa gelmez düğümleri çözülüyor.

Bir tohum filizleniyor en derin yarada,
Öfkenin lavları birikiyor sabrın sinesinde.
Dağların mor rengi bir çağrı, bir fısıltı,
Bu taş duvarların ötesinde bir anlam arayışım.

Küllerimden doğacak bir fırtınadır arzum,
Yıkacak bu yalanı, bu sahte düzeni.
Zirvelerde yankılanacak özgürlüğün sesi,
Belki o zaman dinler bu dinmeyen sancı.

Özgür Mutlu

Mavi Gözlüm

SEN EY MAVİ GÖZLÜM
SEN PAŞAMIZ
SEN ATAMIZ
SEN ULU ÖNDERİMİZ ,
MUSTAFA KEMAL ATAÜRK'SÜN.
SEN EY MAVİ GÖZLÜM
O HEYBETLİ SESİN
ÇINLIYOR KULAKLARIM'DA;
UÇURUM KENARIN'DA
YIKIK BİR ÜLKE
TÜRLÜ DÜŞMANLAR'LA
KANLI BOĞUŞMALAR
YILLARCA SÜREN SAVAŞ
İÇERİ'DE VE DIŞARI'DA
SAYGI İLE TANINAN
YENİ VATAN ,YENİ SOSYETE.
YENİ DEVLET.
VE BUNLARI BAŞARMAK İÇİN ,
ARASIZ DEVRİM'LER
İŞTE BU VATAN BÖYLE KURULDU.

SEN EY MAVİ GÖZLÜM
EY ATAM.
YÜREGİMİZDE YILDIZ
GÖKTE HİLAL
BU VATAN` , BU TOPRAKLAR, BU MİLLETE HELAL.
NE MUTLU ,TÜRK OLMAK.
NE MUTLU
Hâkimiyet-i Milliye

NE MUTLU 23 NİSAN...

ŞİİRİ YAZAN :ÖZGÜR MUTLU
03.04.2022

Özgür Mutlu

Mayıs çiçeği

Mayıs çiçeği gibidir halk,
Mayısta bozar suskunluđunu,
Toprağın yeşiline renk katar,
Baharın tomurcukları ile;
Büyür Millet oluruz.

Zincirlenemez özgürlüğü,
Sözünde saklıdır diriliği,
Gözleri geleceğe bakar,
Ufuklar aşılır bir bir,
Kalkar halk, seslenir.

Gök kubbede yankılanır sesimiz,
Yıldızlar dinler, ay seyreder,
Her bir köşe, her bir sokak,
Umutun türküsünü söyler,
Kimi sevdaya, kimi kavgaya.

Adımlar atılır, yollar açılır,
Karanlık geceler gün olur,
Mayıs çiçeği gibi yeşeririz,
Umutla, inançla, özlemle,
Gelecek bizimdir.

Birlikte güçlü, birlikte hür,
Düşlerimize kelepçe vurulamaz,
Her kalp bir meşale, her ses bir yankı,
Zulme karşı, adalete doğru,
Mayıs çiçeği gibidir halk.

Küçük bir kıvılcım yeter,
Alevlenir, büyür birden,
Adaletin, özgürlüğün ışığı,
Kararlılıkla, cesaretle,
Her mayıs bir devrimdir.

Yükseliriz, eğilmez başlarımız,
Bir bayrak olur gökyüzü,
Kardeşliğin, barışın simgesi,
Mayıs çiçeği gibidir halk,
Asla solmaz, asla susmaz.

Özgür Mutlu

Memleketim

Memleketim

Ne zaman bir rüzgar esse uzaklardan,
Getirse bana çocukluğumun kokusunu,
Kalkar gözümde canlanır dağlar, taşlar,
Memleketim derim, sımsıcak kucaklar.

Yaylalar, dereler, bağlar, bahçeler,
Her biri ayrı bir hatıra, bir düş.
Gözlerimde canlanır, gönlümde titrer,
Bu seveda, bu özlem hiç bitmezmiş.

Annemin pişirdiği o mis kokulu ekmek,
Babamın anlattığı o eski hikayeler,
Her anı bir başka güzel, bir başka gerçek,
Memleketim, sen benim her şeyimden değerli.

Köyün meydanında oynadığım oyunlar,
Kırlarda koşturup, soluklandığım anlar,
Hepsi birer hazine, hepsi birer anı,
Memleketim, seninle dolu içimdeki umutlar.

Sonsuz maviliğinde denizinin,
Yeşilin bin bir tonu, dağlarının,
Bir başka güzel, bir başka huzur,
Memleketim, seninle var bu gurur.

Her ne kadar uzak olsam da senden,
Kalbimde hep sen varsın, her zaman.
Memleketim, sen benim canım, kanımsın,
Sana olan sevgim hiç bitmeyecek inan.

Özgür Mutlu

Mezara Kadar

Ne olursa olsun, aramızda ne geçerse geçsin,
Mezara kadar benimle;
Yüreğimde, beynimde, ruhumda...
□ Sen "sus" dersen ben susarım, biliyorsun,
Ama içimde hep canlı durursun.
Kedi gibi bağlandım;
Varlığını bilmek, her duygudan öte bir his.
□ Şunu da biliyorum; hiç aklımdan çıkmayışını...
Ruhum, delicesine çarpan kalbim karşısında,
Çaresizce bekler.
□ Sana yazdığım her yazı bir şiir gibi,
Farkında mısın?
Kim yazar sence böyle?
Kalbinden konuşabilen.
Cevabı belli;
O da ben...

Özgür Mutlu

Mustafa Kemal Atatürk

Mavi gözlerinde parlayan ışık,
Vatan aşkıyla dolup taşıyor,
Cesaretin dağları aşan bir çığlık,
Her adımında ulusu coşturuyor.

Samsun'a doğru attığın ilk adım,
Milletin umudu, karanlıkta yıldız,
Cesaretinle yıktın her zorlu duvarı,
Kurtuluş destanı, kalplerde bir yaz.

Cumhuriyetin ışığını yaktın,
Eğitimle ilmi, irfanı yaydın,
Kadını, erkeği eşit kıldın,
Gelecek nesillere umutla baktın.

Yolun açık, gözün ufuklarda,
Çalışkanlığa, bilime verdin değer,
Her daim ileri, hep aydınlığa,
Gelecek nesillerin ideali, rehber.

Sonsuzluğa açılan bir kapı,
Adın kalbimizde, dilimizde atıyor,
Tarihin sayfalarında, altın bir yapı,
Her yeni günle, yeniden doğuyor.

Mustafa Kemal Atatürk, senle gururluyuz,
İlhamınla dolup, geleceğe koşuyoruz.

Özgür Mutlu

Ortadoğu'nun Sessiz ığlığı

Kan ve gözyaşı, bu toprakların sesi,
Her damlasında bir hikaye gizli,
Çellat, karanlık bir gölge gibi,
İnsanlık günahını burada gizler.

Tarihin yükü omuzlarda taşınır,
Her gün yeni bir yara, yeni bir hüzün,
Toprak kanar, ağıtlar yükselir,
Gözyaşlarıyla sulanır bu çorak düz.

Baharı beklerken, kara kış gelir,
Umuda dair ne varsa, erir, biter,
Ama yine de bir umut var içimizde,
Zulmün ortasında çiçek açar direniş.

Bu topraklar, bir gün huzur bulacak,
Kan ve gözyaşı tarihe karışacak,
Özgürlük türküleri yankılanacak,
Çellatlar çekip gidecek bir gün elbet.

Özgür Mutlu

Ortadoğu'nun şafağı

Şafağın ilk ışıklarıyla,
Göz alabildiğine uzanan topraklar,
Sevda kokan rüzgarlar taşır,
Ortadoğu'nun kadim diyarlarına.

Gözlerinde sevdanın izleri,
Gönüllerde yürek yakan hasret.
Her sokak köşesi, her taş,
Aşkın sessiz çığlıklarıyla dolu,
Zamanın ötesine taşan.

Güneş yavaşça doğarken,
Halk uyanır umutla dolu.
Sonsuz mavilikte bir arzu,
Barış dolu bir geleceğe,
Yürekten gelen dualar yükselir.

Bu topraklar, anlatır binlerce hikaye,
Sevdanın, acının, umudun kronikleri.
Her damla gözyaşı, her kahkaha,
Birbirine karışır,
Ortadoğu'nun ruhunda yankılanır.

Şafak vakti, sevdıyla uyanır,
Her bir köşe bucağıyla bu diyarlar.
Sevda kalpler, bin bir umutla,
Sarılır hayata,
Ortadoğu'nun sonsuz sevdasıyla.

Özgür Mutlu

Ölüme Sevdalı Yoksulluk

Bir nefes gibi karanlık, içimize dolan,
Yoksulluğun sevdası, yürekleri yoran.
Gökyüzünde yıldızlar, hayalleri saklar,
Ama bizde umutlar, kaybolmuş, yanan.

Yıkık duvarlar ardında, sessiz çığlıklar,
Gözyaşlarıyla sulanan, umutla boyanır.
Bir kuru ekmek peşinde, koşan ayaklar,
Ölüme sevdalı, yoksulluğun canı yanar.

Kim duyar bu sessiz çığlıkları,
Karanlıkta kaybolmuş, yetim bakışları?
Her gece bir yıldız daha düşer yere,
Yoksulluğun sevdası, yürekte yara açar.

Fakat bil ki karanlık, bir gün dağılır,
Her yoksulun kalbinde, bir umut ışığı kalır.
Ölüme sevdalı yoksulluk, yok olur gider,
Ve sonunda her acı, sevgiyle dirilir.

.

Özgür Mutlu

Özgür

Öyle bir hayat'ki
Zannetmeyin mutlu huzurlu.
Güvensiz limanlarda, sahipsiz kalmış,
Ürkütücü dalgaların, acımasızca Gövdesinde
Rüyaları'nın imkansız olduğu boşlukta yaşayan
sahipsiz bir gemi gibiyim.

Özgür Mutlu

Sana Deli Oluyorum Gülüm

sana deli oluyorum gülüm
aşk doluyor yüreğim
yaşamayı unutuyorum
fırtınalar kopuyor yüreğimde
sensiz savruluyorum rüzgarda

Ay ışığı doluyor gözlerime
Yaş damlıyor gözlerimden
Ilık bir rüzgar esiyor .
içimi titretiyor bakışların
dilim tutluyor konuşamıyorum.

sana deli oluyorum gülüm
O kadar özgürce
O kadar delice seviyorum'ki
Tarifi imkansız
Çünkü sana deli oluyorum .

Özgür Mutlu

Sancılı bir gecenin koynundayım

Sancılı bir gecenin koynunda yım
Esen rüzgar ile boyundayım.
Karanlık bir şehrin ortasında yım
Yok olmuş bedenlere hapis olmuş ruhun

Sancılı bir gecenin koynunda yım
Hayatın tehlikeli Oyunun dayım.
Başlamadan biten bir gelecek
Ateş olmuş yalnızlıklar ın ortasında yım

Sancılı bir gecenin koynunda yım
Ay ışığı bile kayıp gözlerimde
Yokluğun Esiri olmuş duyguların
Sancılı bir gecede kaybolmuş.

Özgür Mutlu

Savaşın Karanlık Yüzü

Göklerin mavisi, bulutların beyazı,
Hapsetmiş karanlığa savaşın ayazı.
Toprağın bağrında derin bir iz,
Kalmış bir hatıra, acı dolu bir giz.

Çığlıklar duyulur, çocuk sesleri,
Oyunlar terk edilmiş, umut kesilir.
Küçük eller, büyük taşların altında,
Bir zamanlar gülen yüzler, şimdi ağlamakta.

Bir annenin gözyaşı, deniz kadar tuzlu,
Her damlası bir hikaye, bir evlat dolusu.
Kalp atışları durmuş, umutlar sönmüş,
Yalnızlık içinde, sessiz bir çığlık yükselmiş.

Dağlar ve nehirler, sessiz tanık olur,
Her taş, her yaprak, bir anıyı korur.
Geri dönen olmaz, kayıp zamanlarda,
Savaşın karanlık yüzü, her an yanımızda.

Kalpler huzur ister, yorgun düşen ruhlar,
Barışın rüyasında, umut dolu yarınlar.
Savaşın karanlık yüzü, geçmişte kalsın,
Geleceğimiz, ışıkla dolsun, aydınlansın.

Özgür Mutlu

Sessiz bir gemi

Öyle yalnızım ki, sadece yalnız mı, bilemedim...
Duygu denizinde bir gemi gibi, savrulan

Bir gemi.Ay ışığının altında,
zemheri ayazında,
Sahipsiz bir gemi.
Ufukta kaybolmuş.

Sessiz, sisli bir gecede çaresiz...
Namlusunda fişegi, eli tetikte,
Son bulursun karanlık gecede.

Özgür Mutlu

Sevdadır memleket

Güneş doğuyor
Bir sevda ile yükseliyor
Kardeşlik kokuyor
Köyler kasabalar şehirler
Umutunu yitirmemiş
Millet güçlü dimdik
Sevdalıyız bu vatanın her karışına
Bu sevda milletin sevdasıdır
Bu Sevda bitmez tükenmez
Koskoca bir yüreğin sevdasıdır
Bu sevda milli sevdadır
Bu sevda vatandır
Bu sevda milletin
Serefi onuru emeği
Bu bir Türkiye sevdasıdır
Asırlardır bitmez bir tutkudur memleket
Bu sevda bitmez bu sevda milletin sevdasıdır.

Özgür Mutlu

Sevgi bir gemidir

Sevgi bir gemi gibidir,
Rüzgarla dolan yelken,
Fırtınalarla sınıanır,
Dalgalarla göğüs gerer.

Denizler ne kadar çetin,
Rotamız belli, sevgilim,
Her dalgada bir umut var,
Yol alırız birlikte, dimdik.

Kaptan sensin, ben ise tayfa,
El ele verip aşırız zorluğu,
Sevgiyle dolu bu gemide,
Hedefe ulaşırız bir gün mutlaka.

Her limanda yeni bir başlangıç,
Sevgiyle dolup taşan anılar,
Bu yolculukta en büyük kazanç,
Birlikte yazılan hikayeler, sayfalar.

Özgür Mutlu

Sevmeyi unuttur insan (şarkı sözü)

"Sevmeyi Unuttur İnsan" adlı şarkı sözü:
Sevmeyi Unuttur İnsan

(Nakarat)

Sevmeyi unuttur insan, zamanla solarken umutlar,
Kalbinde bir hüznün kalır, hatıralar ağlarken.
Sonsuz bir boşluk içinde, kaybolur hayaller,
Sevmeyi unuttur insan, kalbinde eski yaralar.

1. Kıta

Bir zamanlar parlak yıldızlar,
Gökyüzünde dans ederdi.
Ellerin ellerimde,
Kalbimiz bir bütün derdi.
Ama zaman acımasız,
Alır götürür her şeyi.
Geriye kalan sadece,
Sessiz bir melodi.

2. Kıta

Bir şarkı çalar uzaklarda,
Hatıralar canlanır gözümde.
Bir gülümseme, bir dokunuş,
Hepsi şimdi çok uzakta.
Ama yine de beklerim,
Bir umutla geçen günleri.
Belki bir gün döner aşk,
Kapatır eski yaraları.

(Nakarat)

Sevmeyi unuttur insan, zamanla solarken umutlar,
Kalbinde bir hüznün kalır, hatıralar ağlarken.
Sonsuz bir boşluk içinde, kaybolur hayaller,
Sevmeyi unuttur insan, kalbinde eski yaralar.

Özgür Mutlu

Sırrı Süreyya Önder'e veda

Bir ses sustu, meydanlar sessizleşti,
Kelimeler yitirdi o eski neşeyi.
Sırrı gitti, bir türkü yarım kaldı,
Gözlerde nem, yüreklerde bir sızı.

Mizahı keskin, sözü cesur bir nefer,
Barışa adanmış, ömrü bir sefer.
Kavgadan kaçmadı, güldürdü de yeri geldiğinde,
Bir halk ozanı, bir şehir efsanesi.

Sinemanın sokaklarından meclis kürsüsüne,
Her yerde iz bıraktı, kendi özgün sesiyle.
"Beynelmilel" bir duruş, "F Tipi" bir isyan,
Kelimeleriyle çizdi, yeni bir destan.

Şimdi uzaklarda, belki bir sinema salonunda,
Kendi filmini izliyor, sessiz bir akşamda.
Ya da bir meydanda, güvercinlere yem atarken,
Hatıralar canlanıyor, eski günlerden.

Sırrı, sen bir renktin, bu gri şehirde,
Bir umut ışığı, karanlık dehlizde.
Gidişinle bir boşluk kaldı, doldurulamaz,
Ama hatıran yaşayacak, unutulamaz.

Yolun açık olsun, Sırrı Süreyya Önder,
Mizahınla, sözünle, gönlümüzde eser.
Bir veda değil bu, bir saygı duruşu,
Hatıran önünde, eğilir başımız.

Özgür Mutlu

Sitemin Gölgesi

Geceler boyu alın terimle yoğrulan,
Ekmek teknesi bildiğin bu can.
Sen ellerin açmış, hep istemeyi bildin,
Benim yorgunluğuma gözlerini sildin.

Gülüşlerin vardı, bahar sabahı gibi,
Ama sadece kesem doluyken tecelli etti.
Oysa kalbim bir çift sıcak söz beklerdi,
Senin umursamazlığınla hep ezildi.

Doğduğum o gün, bir dönüm noktasıydı,
Benim için anlamı büyüktü, derindi.
Sen takvimden bir yaprak gibi kopardın,
Benim varlığımı bile unuttun, aldırmadın.

Sevgiye muhtaç bir fidan gibi soldum,
Senin ilgisizliğinle kurudum, kavruldum.
Bir çift tatlı söz, bir sıcak bakış isterdim,
Sen bana buzdan bir duvar ördün, sevmedin.

Şimdi içimde bir buruk sızı var,
Yüreğimde birikmiş binlerce ah var.
Sana verdiğim emek, harcadığım yıllar,
Karşılığında gördüğüm sadece boşluklar.

Özgür Mutlu

Sivas Ağıtı: Demirin Pası, Vicdanın Çılgılığı!

Sivas Ağıtı: Demirin Pası, Vicdanın Çılgılığı!

Bugün 2 Temmuz. Kanlı bir duman Bursa'dan buraya dek,

İnsanlık yandı Sivas'ta, külü dağılmış, kahpece tek tek.

Hasret Gültekin'in sazi sustu, gençliği bir yara, gönüllerde acı;

Muhlis'in teli koptu, Nesimi'nin sözü kesildi o an acıyla.

Metin'in dizeleri küle döndü, bir şiir boğazımızda düğüm;

Behçet'in düşleri paramparça, bu utanç bitmeyecek ölüm.

Asım'ın bilgisiyle yandı aydınlık, çünkü cehalet bir sel, boğdu bizi;

Güler'in türküsü sustu, zira vicdanlara değdi o kirli eliniz.

Feyzullah'ın umutları bitti, bir kurşun gibi içime işler bu acı;

Muhibe ve Yatır, masum canlar, kanı yerde mi kalır, ey celladı!

Özlem'in gençliği çalındı, adı tarihe yazılı bir direniş, başkaldırı;

Serpil, Gülender, Sehergül; fidanlar devrilmiş, bu nasıl bir kahpeliğidir!

Handan; öfkenin ateşinde erimiş canlar, hesap döner bir gün;

Murat, Ahmet, Mehmet Ali; genç fidanlar, solmuş cananlar, kanlı bir düğün!

Asuman, Nurcan; karanlıkta yitip giden güller, yakan sizdiniz;

Yeşim, Kenan;; boynu bükük kalan bülbüller, susturan sizdiniz!

Meltem, Erdal, Hulusi; acıyla yoğrulmuş her bir ruh, hesap döner elbet;

İnci, Seher, Uğur; geleceğe ışık olan, yanan bir ah, bu lanet!

Sait, Hüseyin, Cengiz; karanlığa meydan okuyan sesler, susmazlar;

Kamil, Mehmet, Hasan; zulme başkaldıran nefesler, unutulmazlar!

Ve Carina, uzaklardan gelmiş, bir misafir, adsız;

Sivas'ın ateşi sönmedi, çünkü hesap sormadan susmayız, anladınız mı kansız!

Otuz üç can... Birer kıvılcımdılar, karanlığı delen yıldızlar;

Unutulmasın diye, hala yüreklerde kor olan bu sızılar.

Hey, bu yangını çıkaranlar! Gözleriniz görmedi mi alevi, ey zalimler?

Bu topraklar unutmaz, ve demirin pası silinir, vicdanın pası değilmez mi, kahpeler!

Özgür Mutlu

Sizce kader mi ?

-- SİZCE KADER' Mİ ?--

sizce kader 'mi ?

Yok olan günler

kader dediğin nedir' ki

Yoksa ölmek' mi ?

Yoksa bir yaprak gibi savrulup gitmek' mi

sizce kader 'mi ?

koskoca bir ömrü hiç yaşamamış gibi yaşamak

gülümseten bir anın olmaması ne garip değil' mi

sizce kader' mi ?

Gülen oynayan annesine koklarcasına sımsıkı sarılan,

Babası'nın elini tutarken,

dimdik duran çocukları izliyorum.

Bir köşe başında, soğuk bir ayazda.

Sizce kader' mi ?

varlığı unutulmuş, yokluğa terk edilmiş ,

Biri Soylu diğeri Soysuz diye sınıflandırılmış.

Buna İnsanlık adını vermişler .

İnsafsızca duygular yıpratılmış ve sevgisi yok olmuş .

Unutulmuş insanlığın, adına kader demişler .

bence kader değil.

Bunun adı ;

yok olmuş bir insanlık.

Özgür Mutlu

Son fısıf bıçak kemiğe dayandı

Son fasıl bıçak kemiğe dayandı.
Güneş artık yok
kara bulutlar sarmış gökyüzünü
yol alma günüdür.
Güçlü olacaksın ya da
yok olacaksın.

Son fısıf bıçak kemiğe dayandı.
yağmurlu bir gecede
ıslanarak yürüdüğün o kaldırımları unutursun. Kaldırımlar da seni unuttur.
senden geriye ne gölgen kalır ne bir iz .
Karanlık bir gecede yok olursun.

Son fasıl bıçak kemiğe dayandı.
Çaresizlik ve yokluk içerisinde geçen bir ömür.
kimsede bulamazsın derman.
Etrafında dost bildiklerin,
kanından canından da olsa anlamaz.
Ömür geçmez bilirim zordur yaşamak
Ağır bir yük Olur.
Sıns verirsın hayatın seyrine,
belki olur dersin durur düşünürsün .

Son fasıldır sana bu şiiri yazdıran.
anlamaz kimse mısralar beni anlatır,
yok olurken bir ömür.
çünkü son fasıl.

Özgür Mutlu

Sömürünün kalesi

Sömürünün kalesinde, bir dağ çiçeği,
Toprağın kanında, sevdanın izi.
Dayatılan düzen, bir kör karanlık,
Lakin içimde, göğün ta kendisi.

Ne bu şehir, ne bu kalabalık, ne bu yara,
Ne de bu zincir, ruhumu bağlayabilir.
Ben, yeryüzünün uzağında bir rüya,
Evrenin koynunda, bir Özgür Mutlu olabilir.

Gözlerin acısı, yoksulluğun sesi,
Bir tütün dumanı, dumanında bir isyan.
Sen varsın, ben varım, yokluk da var,
Gerçeklik, bir şiirde başlar, anlarsın.

Özgür Mutlu

Su başı

Su başı sular alıp götürüyor beni
Derin mazide kalmış anılara
Dünya bahçesinde kuşlar gibi gelmişiz
Uçar gideriz birgün

Su başı sular alıp götürüyor beni
Kaybolmuş insanlığın geleceği
Dünya bahçesinde kuşlar gibi gelmişiz
Uçar gideriz birgün

Su başı sular alıp götürüyor beni
Değerler kaybolmuş vicdan yok olmuş
Dünya bahçesinde kuşlar gibi gelmişiz
Uçar gideriz birgün

Su başı sular alıp götürüyor beni
Çocuklugumu arar oldum sevgiyi mutluluğu
Dünya bahçesinde kuşlar gibi gelmişiz
Uçar gideriz birgün

Su başı sular alıp götürüyor beni
Sevdiklerimiz anılarımızla göç edip giderken
Dünya bahçesinde kuşlar gibi gelmişiz
Uçar gideriz birgün

Su başı sular alıp götürüyor beni
Dünya yaradanın bahçesidir bizle o bahçenin dallarına konan kuşlar gibiyiz gün gelir
Uçar gideriz birgün.

Özgür Mutlu

Sus kimseler duymasın

Sus kimseler duymasın,
Yokluğunu duymasın.
Işığın söndüğünü,
Kaybolan yılların pişmanlığını.

Sus kimseler duymasın,
Bir hançer misali saplı sinemde.
Geceler şahit, bitmez elemimde,
Ne kuşlar öter, ne çiçekler açar.

Sus kimseler duymasın,
Sensiz bu diyar, ruhumu hep yakar.
Feryadım duyulmaz, kimse bilmesin,
Sırlarım benimle gitsin, gizlensin.

Sus kimseler duymasın,
Bu derin acıyı, bu sessizliği.
Kaybolan ümitler, sönen her ışık,
Suskunluğun feryadı bu, kimse anlamasın.

Özgür Mutlu

Susarsın

Talihsiz bir hayatın ortasında yapayalnız ve çaresizsin.
vurur sırtından en yakın dost bildiklerin
durursun bir kösedey susarsın
konuşmadan sesizce beklersin
sessizlik belki çaresizliktir.
bir köşede sallanan ilmeğe bakar dünürsün.
sonra durur bir cigara yakar beklersin.
Dünya döner susarsın ve izlersin.
Ağlayamazsın boğazın düğümlenir ağlayamazsın susarsın.
yüzün ateşe dönük sırtın karanlığa gözün uzaklarda sessiz ve çaresiz .
susasın ve kader dersin
Ve kimse anlamaz seni.
sevinç okadar uzakki sana .
hatıralar beyninden silinmiş
karanlık çömuş kalbine
taş olmuş ömrün
sonunu bekler olmuşsun

Özgür Mutlu

Suskun

Ey suskunluğun zindanı,
Yutkunulan her kelime,
Bir dilsizin feryadı.
Gecenin karanlığında,
Sessizliğin gölgesi uzar,
Yaralı bir kuş gibi.
Konuşmak bir zırh olsa,
Bu suskunluk,
Zırhı deler geçer.
Sevmek bir dua,
Sevilmek bir mucize.
Bir çift göze bakınca,
Kelimeler ne ki?
Ne denir, ne denmez?
Dilin sürçer,
Lal olur dudaklar.
Oysa içimde bir nehir çağlar,
Sana doğru.
Sessizliğim,
En gürültülü şarkım.

Özgür Mutlu

Suskun Yüreğim

Sus kimseler duymasın,
Yokluğunu duymasın.
Işığın söndüğünü,
Kaybolan yılların pişmanlığını.

Bir hançer misali saplı sinemde,
Geceler şahit, bitmez elemimde.
Ne kuşlar öter, ne çiçekler açar,
Sensiz bu diyar, ruhumu hep yakar.

Gölgen düşerken ayaz sabahlara,
Suskun çığlıklar boğar dört yanı.
Bir tütün dumanı misali dağılır,
Adın her an içimde, bir yara kalır.

Ne yana dönsem sensizlik kuşatır,
Viranelerimde umutlar uyuklar.
Eski bir türkü, dilde hep yarım,
Bu dağlar duymaz, bu gurbet zalim.

Özgür Mutlu

Şafak vaktidir

Şafak vaktidir
Avluda sen yapayalnız
Volta atarken kimsesiz
Kör bir pusudasındır.

Şafak vaktidir
Acımasız ve kalleşliğin
Hiçe saydığı insanlığın
Ortasındasın çaresiz

Şafak vaktidir
Yürüdüğün taşlara
Binlerce yılan zemin olur
Ama sen cesaret ile yürürsün

Şafak vaktir
Pusudaki ok çekilir
Temreni yüreğini parçalar
Artık yorulursun ama direnirsin

Artık Şafak vaktidir
Vücudundaki yaralar
Çektiğin acılar
ayna olur ömrüne

Şafak vaktidir
İnsanlığın yok olduğu
Zamana roman olursun
Ve unutulursun.

Şafak vaktidir
Uyanırsın rüyandan
Bitti sanırsın ama bitmez
Ömür biter sen bitersin

Özgür Mutlu

Şeh Bedrettin

Gönül denizinde bir ışık parladı,
Şeh Bedreddin'dir adı, fikirlerde can buldu.
Adaletin peşinde, gerçeğin arayışında,
Bir yol gösterici, kalplere huzur doldu.
Karanlık çağlara meydan okudu,
Adaletin terazisinde, eşitlik vurdu.
Zalimlerin diyarında bir ışık gibi,
Adaletin sancağını yürekte kurdu.

Düşünce denizinde bir dalga yükselir,
Bedreddin'in sesi, adaletin yankısıdır.
Hakikat arayışıyla dolu bir ömür,
İnançla beslenen, adaletle yoğrulmuş bir duruş.
Zalimlerin korkusu, mazlumların umudu,
Şeh Bedreddin'in adı, her kalpte yankı bulur.
Adalet ve eşitlik, onun mirasıdır,
Geçmişten geleceğe, bu ses daima durur.

Özgür Mutlu

Şehrin Karanlık Yalnızlığı

Bu kente çöker yalnızlık, ağır bir pelerin gibi,
Sokaklar suskun, fısıltılar bile donar havada.
Her köşe başında bir gölge, bir hüznle eşleşir,
Ruhlar yorgun düşer, çıkışsız bir labirentte.

Derin karanlıkta kaybolur geleceğimiz,
Yıldızlar sönük, umutlar birer birer solar.
Ne bir el uzanır, ne bir ses yankılanır,
Sadece boşlukta yankılanan kayıp düşler kalır.

Işıklar yanar uzaktan, aldatıcı birer umut,
Ama ruhlar buz kesmiş, ısıtmaz hiçbir sıcaklık.
Hatıralar üşüşür zihne, acıtan birer hançer,
Ve yitip giden her gülüş, bir mezar taşında yer bulur.

Bu kentin duvarları arasında sıkışır nefesimiz,
Her fısıltı, bir çığlığa dönüşür, duyulmaz.
Yapayalnız ruhlr, sessizce vedalaşır kendisiyle,
Gelecek, bir sis perdesi arkasında, yitik bir hayal.

Özgür Mutlu

Türkiye'nin Meselesi

Anadolu'nun bağrında, yüce bir ülke,
Tarih kokar her karışı, her köşe bucak,
Geçmişin izleri, geleceğe ışık,
Türkiye'm, yüreğimde bir sevda, bir aşk.

Dağların ardında umutlar filizlenir,
Denizler fısıldar, dalgalar söyler,
Her bir köyde, şehirde, caddede, sokakta,
Birlik beraberlik, özlemle bekler.

Dilimiz zengin, kültürümüz derin,
Mozaik gibi, renkler iç içe,
Farklılıklarımızda gizlidir güzellik,
Türkiye'm, seninle büyür bu ülkenin geleceği.

Özgür Mutlu

Umudun sesi

Günler gelir geçer, her biri bir renk,
Bazen hüzün, bazen mutlulukla dolu.
Ama unutma, her karanlığın ardında,
Doğar umutla dolu yeni bir gün.

Dünya döner kendi ekseninde,
Gözyaşları akar, sevinçlerle birleşir.
Her bebek gülümser, umutla dolu,
İnsanlık ise el ele, sevgiyle büyür.

Birlikte yürürüz, zorluklara göğüs gereriz,
Emekle dokuruz geleceğimizi.
Her gün bir adım daha ileriye,
Dayanışmayla kurarız yeni bir dünya.

Günler gelir, günler geçer,
Ama unutma, umut hep bizimle.
Barışın ve sevginin ışığında,
Yeni bir başlangıç, her yeni gün.

Her ne kadar zorluklarla dolu olsa da,
Günler umutla dolu, yeni başlangıçlara gebe.
Emperyalizmin gölgesinde değil,
Sevgi ve barışla dolu bir dünyada,
Yaşarız birlikte, el ele, omuz omuza.

Özgür Mutlu

Umut kalmadı

Umut kalmadı artık
her geçen gün daha yorgun bir beden
hayat yordu bizi
yok olduk karanlıkta kaybolduk
sevmeyi unuttuk
ne oldu bize ne oldu sevgimize ne oldu hasretlerle kaybolduk
Rüzgar da savrulduk yok olduk
Bir anka gibi yandık kavrulduk
ne oldu bize ne oldu söyle

Özgür Mutlu

Umut ve Gelecek

Bilirim, bu günler de geçecek,
Gökyüzü yeniden masmavi olacak.
Ama seninle kurduğumuz bu bağ,
Zamanın ötesinde kalacak.
İsyan günleri geride kaldığında,
Aşkımız daha da güçlenecek.

Biz, her zorluğa inat,
Umuda ve geleceğe yelken açacağız.

Bu şiir, aşkın en zor zamanlarda bile dayanabileceğini gösterir. İsyan günlerinde, aşk bir sığınak, bir umut ışığı olur. Kalplerin en derinlerinden yükselen bu his, her şeyden daha güçlüdür.

Özgür Mutlu

Umut ve Mesele

Yüreklerde bir ateş, gözlerde bir ışık,
Gençlik, Türkiye'nin geleceğe bakan yüzü,
Eğitimle, bilimle, sanatta, sporda,
Yükselir bu millet, aşar her zorluğu.

Sorunlar elbet var, ama çözüm bizde,
Birlikte yürüelim, el ele, gönül gönüle,
Adalet, eşitlik, özgürlük hayal değil,
Türkiye'm, seninle hayaller gerçek olur.

İleriye bakan gözler, kararlı adımlar,
Birlikte güçlüyüz, tek yürek, tek ses,
Türkiye'nin meselesi, bizim meselemiz,
Aydınlık yarınlar için çalışalım, durmadan.

Özgür Mutlu

Unutmanın Eşiğinde

Ah, unutuşla dolmuş şu talihsiz günler,
Her anı bir bir yazmaktayım tahtaya,
Unutmanın gölgesinde kaybolmadan,
Harf harf işlerim, hatırlamak için yalnızca.

Kalemim, dostum, sırdaşım olmuş,
Her anı dökerim beyaz sayfalara,
Gönlümde saklı kalan hatıralar,
Bir bir çıkar karşına, unutulmasın diye.

Tahtada yazılan her kelime,
Birer inci tanesidir hatıralarımın,
Unutmanın çarkında kaybolmasınlar,
Her biri bir yıldız gibi parlansın karanlıkta.

Ey zaman, acımasız rüzgarınla,
Savurma hatıralarımı uzak diyarlara,
Bir anı dahi kaybolmasın,
Her biri gönlümde yaşıyor hala.

Bu şiir, unutuşun eşiğinde,
Bir hatırlatmadır bize her anın kıymetini,
Yazılır tahtaya sevgiyle, umutla,
Unutulmasın diye her biri, bir daha.

Ah, unutuşla dolmuş şu talihsiz günler,
Her anı bir bir yazmaktayım tahtaya,
Unutmanın gölgesinde kaybolmadan,
Harf harf işlerim, hatırlamak için yalnızca.

Kalemim, dostum, sırdaşım olmuş,
Her anı dökerim beyaz sayfalara,
Gönlümde saklı kalan hatıralar,
Bir bir çıkar karşına, unutulmasın diye.

Tahtada yazılan her kelime,
Birer inci tanesidir hatıralarımın,
Unutmanın çarkında kaybolmasınlar,
Her biri bir yıldız gibi parlansın karanlıkta.

Ey zaman, acımasız rüzgarınla,
Savurma hatıralarımı uzak diyarlara,
Bir anı dahi kaybolmasın,
Her biri gönlümde yaşıyor hala.

Bu şiir, unutuşun eşiğinde,
Bir hatırlatmadır bize her anın kıymetini,
Yazılır tahtaya sevgiyle, umutla,
Unutulmasın diye her biri, bir daha.

Özgür Mutlu

Uzaktan Bakış

Bazen çekip kenara, bu hayatı izlemek isterim,
Bir film şeridi gibi, acı tatlı ne varsa içinde.
Perdede akıp giden kareler, gülüşler ve hıçkırıklar,
Her şey uzaktan, bana dokunmadan, bana ait olmadan.
Sadece bir seyirci olmak, hiç karışmamak isterim.

Ne senaryosunu yazdığım, ne de başrolünü oynadığım,
Sadece bir izleyici olarak, koltuğuma sindiğim,
Olayların akışına müdahale etmediğim bir film bu.
Sonu nereye varır, karakterler ne yaşar bilmeden,
Sadece olanı kabullenmek, akışına bırakmak isterim.

Bitmek bilmeyen bir akış bu, dur durak bilmez bir nehir,
Her anı yeni bir sahne, her saniyesi ayrı bir deneyim.
Ama yorgun düştüm bu durmadan dönen çarka ayak uydurmaktan,
Gözlerimi kapatıp, bu sonsuz döngüden çıkmak isterim.

Arkamı dönüp gitmek, her şeyi ardımda bırakmak,
Sonsuzluğa karışmak, ebedi bir huzur bulmak isterim.
Belki de orada, zamanın ve mekanın ötesinde,
Gerçek benliğime kavuşurum, ruhum dinginliğe erer.
Bu dünyevi koşturmacadan uzak, sessiz bir limana demirlemek,
Unutulmuşlukta, bir yaprak gibi süzülüp kaybolmak isterim.

Özgür Mutlu

Vicdanından kork

Korkma benden korkma
vicdanından kork
korkulacak ne yaptım ki ben
zulmünden kibirinden ve öfkenden
korkma benden korkma
vicdanından kork
vicdanın seni şahmerdanın altında
ezerken yine üzülecek
yine içi acıyacak olan benden korkma

Özgür Mutlu

Vurulmuşsun bir güzele

Vurulmuşsun bir güzele.
Güzel senin beyninden kalbine
uzanan o ince çizgide
ipek saçları rüzgarda savrulur.

Vurulmuşsun bir güzele.
Gözlerindedir gözleri,
derinliğinde kaybolursun.
Yüreğin çarpar tutlursun.

Vurulmuşsun bir güzele
Ona bakarsın koklarsın
ve nefesin kesilir.
kalbin de ince bir sızı.

Vurulmuşsun bir güzele.
sevgi kurşun gibi,
şapalanmış yüreğine.
İçin için kanarsın

Vurulmuşsun bir güzele.
Onu düşüncelerinden
çıkaramazsın, çünkü özgür
duyguların söz dinlemez.

Özgür Mutlu

Yalan dostlar kitaplıkta

Yine bugün yalnızım yalan dostlar kitaplıkta
çaresiz bir başıma Çınar ağaçlarının gölgesinde
kalakalmışım
yine bugün yalnızım yalan dostlar kitaplıkta
bir köşe başında beklerim kimse yok
derin Bir sessizlik var
yine bugün yalnızım yalan dostlar kitaplıkta
yine bir eylül ayı öğlen saati
kavuruyor Güneş bedeni
Yine bugün yalnızım yalan dostlar kitaplıkta
özgür ve gerçeğe baş başa
savruluyorum adeta

Özgür Mutlu

Yanar Yürek

yanar yürek
Allah aşkıyla
semah döner ruhum semada
sarhoş olmuş aşk ile fani bedenim

yanar yürek
Allah aşkıyla
güneş doğar doğudan
ışığını batıya yansıtır
ışığı o kadar parlaktır ki
gözleri kör eder

yanar yürek
Allahın aşkıyla
semah döner tüm kainat
güneş etrafında tavaf eder tüm yapı

yanar yürek
Allah aşkıyla
iman ile yanan yürek
alemlerden alemlere
gezer ruhumuz

Özgür Mutlu

Yazık bana

Yazık bana, yazık...
Kendime "yazık" diyecek kadar yazık.
Hayat bitmiş,
Emekler boşa gitmiş.

Bir ömrün içine hapsolmuş bedenim,
Bugün varsın, yarın yoksun.
Yorulursun artık,
Hayatın darbelerine göğüs gererken.

Göğsün parçalanır,
Durur kalbin, savaş meydanında ölürsün.
Dünya döner, durmaz;
Unutulmuş zamanda kaybolursun.

Toprak olur beden,
Kimse anlamaz seni;
Anlamsız bir döngüdür bu...

Özgür Mutlu

Yitirdiğimiz yıllar

Önce sevdiklerimizi, sonra gençliğimizi kaybettik.
Her gidenle bizden bir parça kopup gitti.
Siyah beyaz bir fotoğrafta asılı kaldı gülüşler.
Eskimiş bir sandıkta unutulmuş mektuplar,
Solmuş güllerin kokusunda gizli hatıralar.

Sonra gençliğimiz yitip gitti avuçlarımızdan,
Koşan bir atın yelesi gibi savruldu rüzgarda.
Boşa harcanan vakitlerin,
Tükenen umutların ağırlığı çöktü omuzlara.
Şimdi pencerenin önünde bekleyen yaşlı bir gölge,
Geçmişe dönüp bakıyor, hüzünlü ve sessizce.

Ne sevdiklerimiz geri geldi, ne de gençliğimiz.
Yalnızlık bir yorgan gibi sarıyor bedenimizi,
Her gece aynı rüyalar, aynı hüzünlü şarkılar.
Ruhumuzda yankılanan bir boşluk var şimdi,
Önce sevdiklerimizi, sonra gençliğimizi kaybettik.
Ve geriye, sadece bu derin sızı kaldı.

Özgür Mutlu

Yoruludum

Bu sefer gerçekten yoruludum,
Gitmek istiyorum bu diyardan,
Kalbim ağır, ruhum buruk,
Düşlerim şimdi sessiz, yorgun.

Başaramadım galiba, ya da basiretsizim,
Her köşede bir hüsrân, bir yenilgi gizli,
Umutum yitip gitti, kayboldu hayallerim,
Karanlık çöktü üstüme, sessiz bir gece gibi.

Her akşam hesap kitap, dertlerle dolu,
Cebimdeki boşluk, yüreğimde hüzün,
Maddi sıkıntı, belimi büktü,
Gözlerimdeki parıltı yavaşça söndü.

Kaybettim, evet, kabul ediyorum,
Bir adım ileri, iki geri düştüm,
Dünya dönüyor, ben ise durdum,
Sonu mutsuz, ama gerçek bu durum.

Yarınlar belki de gelmeyecek,
Öylece kalacak hayatın boş hali,
Umutsuzluk bir karabasan
Dünya kapkaranlık sanki

Özgür Mutlu

Zulüm unutulurmu.

Sokaklarda dökülen kanlar unutulur mu söyle
Ayakları çıplak çocuklar unutulur mu söyle
Yetimin hakkı unutulur mu söyle
Kendini satan kalemler unutulur mu söyle
Dinleriyle beraber kahpeliği satanlar unutulur mu söyle
Halkının parasını çalanlar unutulur mu söyle
Çehalet kör bir silah olmuş
Özgür düşünmenin zincire vurulduğu
Memeleket unutulur mu söyle
Zulme susan bir millet unutulurmu söyle
Benliğini satanlar vatanınıda satarlar
İşte bunu sakın unutma !

Özgür Mutlu